

Dnevnik jednog studenta

Alternativni vodič kroz noćni život – Vrući studeni u Metropoli

Aleksandar Opačić¹

14. 11. Močvara Koncert grupe Father

Metalci su čudna bića. Znam to, imam prijatelje metalce. Kad su drugi glazbeni žanrovi u pitanju, metalci se ponašaju poput male djece kad ih majke nuku povrćem – u njihovo uho drugačiji tonovi jednostavno ne ulaze. Niti malu djecu brine što će biti rahitična niti metalce brine što će oštetiti sluh slušanjem omiljene glazbe pri najvećoj glasnoći dok šetaju gradom, voze se javnim prijevozom, stoje u redu u menzi ili jednostavno sjede u omiljenom naslonjaču. Znam to, i moji prijatelji metalci imaju oštećen sluh. Posebno je zanimljiv slučaj u metal zajednici kad pojedini metal bendovi bivaju prihvaćeni i kod širokih masa, pravovjerni metalci se ne libe da ih etiketiraju imenima kao što su izdajica ili gay. Finalni čin izopćenja iz metal zajednice nastupa kad vam kažu da niste čru², tada povratka na prave staze metala jednostavno nema. Znam to, moji prijatelji metalci odbijali su da se zabave dok su stajali u koncertnom prostoru Močvara ovoga utorka.

Bili fatherovci čru² ili ne, koncert je, prema mojoj skromnoj i nemetalskoj ocjeni,

bio dobar. Iz Rijeke, mjesta rođenja ovog benda, pronio se glas o Fatheru kao koncertnoj atrakciji širom Europe pa je ovo bio njihov prvi koncert u domovini nakon povratka s turneje po Velikoj Britaniji. A oni zbilja posjeduju sve što krase koncertne atrakcije – odličnu komunikaciju s publikom, standardne šale o članovima benda, izvođenje grimasa tijekom sviranja i sviračku besprijekornost, osim kad bi solo gitaristu i basistu pukla žica na instrumentu, ali to se ionako ne smatra greškom već dokazom sviračeve predanosti. Žestina koja je izbijala s bine tjerala je i najnepokretnije da započnu mahanje glavom i sljedeće jutro proklinju fat-

herovce zbog glavobolje. Ali fatherovci nisu stali samo na tome, svoj koncertni nastup ispunili su brojnim iznenađenjima. Svoju otvorenost prema raznim supkulturama dokazali su i svojim gostima. Na samom početku koncerta na rub bine je stupio visoki i dreadlocksima okićeni bljuvač vatre i velikim plamenom spalio kosu ljudima u prvim redovima, a val topline osjetio se sve do zadnjih redova. Odmah nakon što je odložio, baklju uhvatio se bubnja koji je nastao kao rezultat predane samogradnje i često se viđa na anarhističkim prosvjedima dok prosvjednici ritmički stupaju uz njegove zvukove. Drugim bubnjarem fatherovci su se pobrinuli da

[1] Aleksandar Opačić, usmjerenje: Satelitska i fizikalna geodezija, aopacic@geof.hr

[2] čru – deformirana riječ true, eng. istinit, pravi, valjan

ih se uspoređuje sa Slipknotom. Drugi i ujedno posljednji gost došao je navodno iz Bosne. Bio je to plavokosi mladić zbunjena lica, a o njegova ramena bila je obješena harmonika, ali pokušaj Fathera da uvedu sevdah u svoj zvuk nije uspio jer je naš junak znao samo akorde prebirati po harmonici.

Na samom kraju svog nastupa fatherovci su zahvalili svim posjetiteljima što su se odvažili izaći van u utorak navečer, a nedugo nakon toga zauzeli su strateške pozicije za šankom. Močvara se polako praznila, a nekolicina, u kojoj sam se i sam našao, željno je iščekivala nastup benda Downfall ne znajući da su oni nastupili prije Fathera. Šteta, a još ni ponoć nije otkucala, nije mi preostalo ništa drugo nego da pješice prevalim put do svoje skromne studentske sobe, a taj put je vodio preko Avenije duhova – Prisavlja. Žive duše nije bilo te noći na Prisavlju, ali su zato preda mnom izbijale brojne aveti prošlosti – duhovi televizijskih urednika iz zgrade HRT-a, partijskih funkcionera iz Kockice, prolupalih računalnih genija iz SRC-a i nesvršenih studenata iz studentskog doma Cvjetno naselje.

Poznata lica koja ste mogli sresti te večeri u Močvari: frontmeni drugih metal bendova, mlade TV reporterke

Broj kolega geodeta koje inače možete sresti u Močvari: 0-5

Koristan savjet: ne zalihevajte druge pivom, osim ako im ne želite platiti rundu iskupljenja

17. 11. The Best Koncert Seke Aleksić

Toga petka probudio sam se razmjerno rano - u podne.

Riješio menzu, riješio kladičonicu i započeo mukotrpan posao prebiranja po ormaru. Izbor je na kraju pao na tanku majicu sa svjetlucavim natpisom – jedinu koju posjedujem. Večerašnji koncert bio je poput te majice u mom ormaru – drugačiji od drugih, a i večerašnji enorman broj posjetitelja najveće zagrebačke diskoteke pokazao je da se Seka Aleksić izdvaja iz nepregledne armije pjevačica svih vrsta i boja. U društvu poput našeg prava je rijetkost da jedna poznata žena bude omiljena kod obaju spolova, a to Seki Aleksić polazi za rukom dok mami muške poglede i istovremeno daje primjer ženama, naviklima na diktat modne industrije, kako se i punijim izgledom može biti privlačan.

Ipak u prvim redovima bili su samo muškarci s isukanim mobilnim telefonima, spremni da jarkim svjetlom zaslijepe Seku istog trenutka kad se pojavi na pozornici. No zvijezda Grand produkcije i recentnog kino-hita Mi nismo anđeli 3 nije se dala pokolebati. Stupila je odlučno na pozornicu, propisno odjevena u decantan crni kompletić ispod kojeg su se jasno ocrtavale njene slavne obline i u maniri holivudske dive nije se suviše blizu približavala fotoreporterima-ama-terima. Odmah za Sekom pojavila su se dva mladića, sjela za klavijature i gitaru i smjelo započela proizvodnju zvuka ispunjenog orijentalnim ritmom i disco-beatovima, a Seka je rutinski zapjevala o idiličnom životu na Balkanu i samosvjesnim mladim ženama koje odolijevaju nasrtajima muških gadova ili im se jednostavno prepuštaju.

Analogno tomu ostatak publike, koji nije stajao u prvim redovima, spremno je preuzeo na sebe uloge samosvjesnih mladih žena ili muških gadova. Seka je cijelo vrijeme imala situaciju pod kontrolom i u pravi trenutak na nos nataknila naočale s debelim okvirima, kakve običavaju nositi poslovne tajnice, i spletom balada natjerala samosvjesne mlade žene i muške gadove da izmijene pokoj u riječ.

Na lijevoj obali Save rijetkost su tople večeri u studenom poput ove. Čak je i balkanski dernek poprimio mitteleuropski štih pa sam s najrasplesanijom pripadnicom ljepšeg spola zaplesao kombinaciju bečkog valcera i narodnog kola premda inače ne znam plesati ni jedno ni drugo. Ona me tješila da ne zna ni ona. Ah, te slatke laži - sitne ali toliko efikasne da nisam ni primijetio kad je Seka zapjevala poznate narodne hitove drugih pjevača, a ja nesvjesno još mahnitije zaplesao. U oči mi se slijevao znoj, razum je ustupao mjesto alkoholnom deliriju, a kad sam napokon obrisao oči, Seka je već davno bila odstupila s pozornice. Svjetla diskoteke gasila su se polako, taman toliko da dadu vremena mom alkoholnom deliriju da evoluiru

u weltschmerz – nezaobilazni dio identiteta srednje Europe i mladih studenata. Otišao sam u svoju toplu sobu i snom pobedio weltschmerz. Spavao sam toliko dugo...

Poznata lica koja ste mogli sresti te večeri u Bestu: bivši nogometaši bez

supruga
Broj kolega geodeta koje inače možete sresti u Bestu: 3-50 (150 ako je brucosijada)

Koristan savjet: ne prilazite djevojkama koje razgovaraju s drugim muškarcima

24. 11. Jabuka Lunapark - slušaonica

...sve dok mi se idućeg petka nije oglasio mobilni telefon. Kamo idemo večeras? – vrisnula je SMS poruka i ekspresno razbila moju bunovnost nakon cjelotjednog sna. Nije mi preostalo ništa drugo nego da riješim menzu, zaobiđem kladionicu i nakupljenu energiju valjano istrošim. Stoga se večernji izlazak u Jabuku nametnuo kao logično rješenje jer put do udaljenog Jabukovca strašno podsjeća na patnička subotnja jutra koja sam proveo uspinjući se na Sljeme tijekom prve dvije godine studiranja, ali s bitnom razlikom – kad se popnete do Jabukovca, nećete se moći okrijepiti toplim čajem ili grahom, već isključivo dobrom zabavom. Još jedan dokaz da nedostatak adekvatnog prijevoza ima neke svoje čari, pogotovo kad napor zamijenite ugodom.

Jabuka je osebujan klub koji posjećuju ljudi različitih

godina, zanimanja i spolnih orijentacija pa nije ni čudo da je slušaonica petkom dobila šareni naziv – Lunapark. Mjesto je to gdje možete sresti brojna TV lica i zaključiti da televizija zbilja dodaje koji centimetar visine i da se oni poput drugih ljudi vole zabaviti. Inače Lunapark u Jabuci obično započinje laganom vožnjicom na vrtuljku aktualnih brit-pop hitova, nastavlja se vožnjom u vlakuću ex-yu novog vala, potom prebacuje na vrtnju na ringišpilu electro-pop poskočica i kulminira stravičnim sudaranjem u autićima alter rock himni. Za one koji ne mogu u potpunosti izdržati ubitačni tempo Lunaparka na raspolaganju je terasa gdje mogu u miru razgovarati, primjericice o dnevnoj politici, ili se kod drugih raspitati koje je

ime te poznate pjesme koju su maloprije čuli u zadimljenoj dvorani.

Točno u 4 sata ujutro snažno bijelo svjetlo obasjalo je zadimljenu dvoranu i tutnjanje Lunaparka je službeno završilo. Presušeni zalihama dugo skupljane energije strmoglavio sam se istim putem nazad u grad gdje su me dočekali zabarikadirani izlozi u Frankopanskoj ulici. Sjeo sam na limenu klupicu tramvajskog stajališta nasuprot svetom Jurju koji je izmožden kiselim kišama probadao aždaju, a dokrajčio moju budnost. Spokojno sam zaspao blagoslovljen blizinom stožernih mjesta hrvatske kulture i poznatih točaka srednjoškolskog igrališta i trojednog AGG fakulteta.

Poznata lica koja ste mogli sresti te večeri u Jabuci: mladi redatelji, mlade glumice, mlade spisateljice, mlade novinarkе, imitator obaju hrvatskih predsjednika, prvak Zagreba u sviranju zračne gitare

Broj kolega geodeta koje inače možete sresti u Jabuci: 1-4

Koristan savjet: ne zaboravite uputiti pokoji mrgodan pogledaj sredovječnim muškarcima koji vam se nastoje obratiti, nikad ne znate što će tražiti od vas. ■

